

[Gudiksen.]

rekte og indirekte, og jeg kan ikke lade være med at tænke paa, at vi jo ikke har nogen stor Arbejdsløshed — for det har vi jo ikke —, men alligevel er der dog næsten 50 000 arbejdsløse, deraf endda de 5 000 ude paa Landet, og det er efter min Mening uanstændigt, da vi alle ved, at der savnes Arbejds-kraft alle Steder.

Vi har nu tilbage Beskæftigelsesudvalgene, som er den sidste Rest af det demokratiske Element i vor Arbejdsløshedslovgivning, og det er ingenlunde nogen mild Vind, der blæser mod dem. Det er faktisk saadan, at mange Steder hvor vi har energiske 3 Mands Udvalg, er de udsat endogsaa for Trusler, fordi de tager for energisk paa Tingene. Jeg kan ikke andet end beklage, at Fagforeningerne ikke kan se, at det er en forkert Maade at tage dette Spørgsmaal paa. De burde netop være særlig interesseret i, at Kontrollen bliver effektiv. Jeg tror ikke de i Lovforslaget foreslaaede Foranstaltninger er bedre; jeg tror, Misbrugene vil vokse efter dette Forslags Vedtagelse, for nu er der blevet en Mulighed mere for, at de kan vokse, og saa vil de vokse.

I den Betænkning, som er afgivet af det af Arbejds- og Socialministeriet den 15. December 1945 nedsatte Udvalg, er der givet Oplysninger fra 3 Arbejdsanvisningskontorer om, at der er 140 Misbrug i en Kasse, 91 i en anden Kasse og 41 i en tredje Kasse. Andre Kontorer har oplyst, at der har været adskillige Overtrædelser, som dog er blevet ordnet ved Forhandling eller ved Paatale. Ved Forhandling eller ved Paatale — ogsaa dette forbaer mig, for jeg synes, det er noget Hemmelighedskræmmeri. Hvorfor skal Arbejdsanvisningskontorerne kunne paatale en Sag, uden at Arbejdsgiverne eller andre interesserede har Adgang til at faa Oplysning om, hvad der er sket. Ingen ved, om vedkommende Mand er blevet ved med at gaa til Arbejdsløshedskontrol og fremdeles kan gøre det. Det er et Hemmelighedskræmmeri, som jeg ikke synes om; jeg synes, Offentligheden skulde have Adgang til at følge Sagen. Det fremhæves meget stærkt i den paagældende Betænkning, at der er sket Misbrug i ret væsentligt Omfang, og jeg vil gerne med Formandens Tilladelse citere lidt fra Betænkningen. Det hedder her:

„Bortset fra 3 større Kontorer, der har rejst henholdsvis 140, 91 og 41 Sager for Overtrædelse af Arbejdskortordningen, har Kontorerne kun rejst ganske faa Sager af denne Art. De fleste af dem anfører dog, at der har været adskillig flere

Overtrædelser, men at Kontoret har ordnet de foreliggende Tilfælde ved Forhandling eller ved Paatale fra Kontorets Side“. Det er det, jeg anker over, idet jeg mener, at en saadan Paatale fra Kontorets Side ikke er heldig. Det hedder videre:

„Ud over disse Overtrædelser maa der imidlertid efter Kontorernes Opfattelse antages i ret væsentligt Omfang at finde Overtrædelser Sted, uden at dette kommer til det offentlige Kundskab, navnlig i de Arbejdsforhold, hvor der i det hele taget er Vanskeligheder med Hensyn til Ordningens Overholdelse. 2 Kontorer anfører i denne Forbindelse, at de hidtil for Ordningens Overholdelse idømte Bødestraffe er altfor lave, hvorved det er oplyst, at Bøderne normalt varierer mellem 20 Kr. og 40 Kr., og at Bødestraffe bør kunne idømmes ikke blot Arbejdsgiverne, men ogsaa Arbejderne.“

Det er altsaa Arbejdsanvisningskontorerne, der gør opmærksom paa, at den Lovgivning, vi har, kun har Bestemmelse om at idømme Arbejdsgiverne Bødestraf, men at de ogsaa synes, der bør kunne idømmes Arbejderne Bødestraf. Men efter det jeg oplæste, vil jeg gerne sige, at jeg synes, vi skulde være fri for her fra Talerstolen altid at høre fra en vis Side, at vi skal komme med Beviser. Vi har aldrig før haft et offentligt Dokument, der har sagt det, som er sagt i denne Betænkning, nemlig, at der sker Misbrug, endogsaa i ret stort Omfang. Saa sent som forleden, da vi behandlede jeg tror det var Slagterikonflikten, kom jeg til at nævne, at der skete stærk Misbrug af Arbejdsfordelingsloven, og da bad det ærede Medlem Hr. Josef Andersson mig ogsaa om at komme med Beviser. Jeg synes, det var overflødig, for det ved alle og enhver, at denne Lov blev misbrugt stærkt; det var ingen Hemmelighed.

Jeg synes i det hele taget, at vi her i Landet gennem Arbejdskortordningen og Beskæftigelsesudvalgene har givet Arbejderne rig Lejlighed til at fortsætte med Selvstyre i Kasserne, fortsætte med selv at kontrollere, men i Stedet for at faa det bedst mulige ud af disse Hjælpeforanstaltninger paa Kontrollens Omraade og derigennem bevare Selvstyre og Selvkontrol — og jeg anser det for vigtigt, at Arbejdsløshedskasserne kan blive ved at beholde det — har Arbejdsløshedskasserne og Fagforeningerne og deres Ledere gjort det muligt at svække Kontrollen ved at modarbejde disse Hjælpeforanstaltninger. Jeg ser saadan paa det, at Arbejderne er mere interesserede end nogen andre i at gennemføre Foranstaltninger, der